

General | | Actualitzat el 30/09/2021 a les 08:00

El teu fill o filla crida quan parla?

Per què criden les criatures? Com podem acompanyar-ho?

[inici centrareport] Hi ha **criatures que quan parlen, criden**. Passa sobretot el primer any de vida, i els motius varien en sintonia amb l'etapa de desenvolupament. N'hem parlat amb l'educadora infantil **Marta González**, que ens ha donat també alguns consells per acompanyar-ho.

Per què criden? Els primers mesos, els crits dels nadons **expressen un malestar**, una necessitat bàsica que necessita atenció. Cap als 3-4 mesos, aprenen a diferenciar-los i podem arribar a identificar-ne la causa: si és un crit per dolor, gana, son... Però sempre són en aquest mateix sentit de comunicar un malestar perquè l'adult el pugui solucionar.

Més endavant, el crit esdevé una via també per la qual el nadó **pot expressar frustració**. Als 5-6 mesos comencen a vocalitzar i als 7-8 experimenten ja amb la intercomunicació, prenent consciència de la relació entre el que vocalitzen i la resposta de l'adult.

Sovint, en aquesta etapa els passa que volen comunicar una cosa però no tenen les habilitats suficients per transmetre-ho amb exactitud, i això els provoca frustració. I és en aquest moment en què poden passar a utilitzar un to de veu molt més elevat.

Què podem fer? El que necessiten és que acompanyem i sostenim aquesta emoció: posant paraules, des de la calma, amb un to suau perquè experimentin la diferència i per anar-los calmant. És important donar temps perquè aquesta emoció afluixi i com a adult ser un exemple de comunicació tranquil·la.

Cap als 9 mesos, apareixen uns nous crits. Les criatures són capaces de mantenir una pre conversa i alcen la veu en alguns moments. Són crits de motivació, d'excitació. Intensifiquen el to perquè estan en ple **procés de descoberta de la veu**, experimentant l'efecte que té en ells mateixos i en el seu entorn. No són en cap cas de malestar.

Com hem d'actuar? Hem de tenir present que en aquestes edats l'infant no funciona des de la raó. Dir "no cridis" serà poc efectiu, segurament li impactarà el nostre to de veu i pot ser que això el faci parar de cridar per uns instants, però a llarg termini no tindrà gaire efecte. Perquè aquests són uns crits de descoberta, formen part del seu desenvolupament i necessita experimentar amb el to i la intensitat de la veu. Per tant, el primer que hem de fer és entendre que és natural que utilitzi diferents entonacions per comunicar-se. Sabent això, segurament podem enfocar-ho d'una altra manera.

Podem donar espais perquè pugui experimentar, per exemple, amb **jocs, cançons**, etc. Això l'acompanyarà en aquest control del to i la intensitat, l'ajudarà a anar regulant. Les **onomatopeies** també ens poden ser útils com fer "shhht" i llavors afluixar el to. A través de **contes, imitant sons d'animals**, utilitzant **instruments**...

La **música** és una gran eina per jugar amb les diferents intensitats dels sons i de la veu. Si en algun moment, perquè estem molt atabalats, necessitem que moduli la intensitat, podem començar a cantar una cançó, i anar afluixant mica en mica la veu. Fins i tot, acompanyar-ho amb **gestualitzacions**. La comunicació no verbal en aquesta etapa és molt important. Pot ajudar a reduir els crits. Podem ensenyar-li que per dir prou pot creuar els braços, tocar-se la boca si té set, la panxa si té gana...

Al voltant de l'any, les vocalitzacions seran amb un to i una intensitat més controlades. Més

endavant, això sí, poden tornar a aparèixer els crits per expressar emocions: **ràbia, gelosia,...**
Convé identificar i acompanyar bé aquests contextos per ajudar transitar-los des de la calma.

[ficentrareport]